

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců JUDr. Jitky Hroudové a Mgr. Marka Bedřicha v právní věci

žalobkyně: **Provit, a.s.**, IČO 63978041
sídlem Klidná 274/8, 162 00 Praha 6, Střešovice

zastoupená JUDr. Tomášem Prokopcem, advokátem
sídlem Karlovo náměstí 285/19, 120 00 Praha 2

proti

žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**
sídlem Masarykova 427/31, 602 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č.j. 25406/17/5100-41453-712277

takto:

- I. Žaloba **se zamítá**.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobkyně domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 6. 2017, č.j. 25406/17/5100-41453-712277, kterým bylo změněno rozhodnutí Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 27. 10. 2016, č.j. 7269061/16/2009-80542-106506, o nevykloučení movitých věcí z daňové exekuce nařízené exekučním příkazem ze dne 13. 7. 2016, č.j. 5604675/16/2009-80542-

106506. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl tak, že se nevyklučují z daňové exekuce movité věci - řepkový olej, cisterna RZ x v množství 25,300 kg, řepkový olej, cisterna RZ x v množství 25,100 kg, řepkový olej, cisterna RZ x v množství 25,280 kg.

2. Žalobkyně nejprve v podané žalobě shrnuje, jakým způsobem nabyla do vlastnictví předmětné movité věci a uvádí, že na základě Smlouvy o obchodní spolupráci uzavřené se společností NetKop s.r.o. objednala dne 8. 7. 2016 řepkový olej v množství 500 tun. Akceptací objednávky, tedy dodáním zboží, byla uzavřena dílčí smlouva v rámci ustanovení Smlouvy o obchodní spolupráci. Zboží bylo identifikované množstvím 100,24 tun a cenou, čímž se liší od zboží, které bylo v témže týdnu žalobkyni dodáno na základě objednávky ze dne 8. 7. 2016. Jako cílové místo přepravy byl v objednávce ze dne 8. 7. 2016 uveden areál VOD Vlčnov farma 2. Současně s dodávkou zboží zaslala v souladu s čl. II bodu 3 Smlouvy o obchodní spolupráci společnost NetKop s.r.o. žalobkyni daňové doklady emailem na sjednanou adresu. Poté, co žalobkyně zkontrolovala dodané zboží, provedla jeho úhradu.
3. Žalobkyně spatřuje pochybení žalovaného v nedostatečném zjištění skutkového stavu. Žalovaný správní orgán učinil předmětem dokazování pouze některé skutkové okolnosti, zatímco jiné zcela opomněl. Žalovaný zpochybnil vztah dokladů k předmětnému zboží, nevzal však při tom v úvahu jejich zjevnou souvislost, a to především fakt, že ve sjednaný den a sjednaným způsobem byla uhrazena kupní cena předmětného zboží. Své hodnocení založil žalovaný správní orgán na zjevné nedůvěře v počínání žalobkyně, a to i přesto, že pro takový postup neměl žádný objektivní důvod.
4. Žalovaný také porušil zásadu materiální pravdy uvedenou v § 8 odst. 3 daňového řádu. K sepisu protokolu o soupisu věcí došlo dne 13. 7. 2016, a to i přesto, že fakticky bylo dodáno předmětné zboží, čímž přešlo vlastnické právo na žalobkyni. Faktické dodání zboží však žalovaný správní orgán ve svém rozhodnutí zcela opomíjí a předložené dokumenty posuzuje čistě formalisticky, aniž by vzal v úvahu základní skutečnosti osvědčující reálné jednání. Žalobkyně nepopírá, že údaje na předložených dokumentech nejsou správné, avšak důvodem nesprávnosti není manipulace s doklady. Nesprávné datum objednávky zůstalo na dokladu omylem, neboť obchody mezi žalobkyní a společností NetKop s.r.o. probíhaly každý týden. Administrativní nedostatky nemohou zpochybnit realitu, že vlastníkem movitých věcí se stala žalobkyně, a to dodáním a zaplacením zboží.
5. Žalobkyně dále namítala, že žalovaný správní orgán nepostupoval v souladu s § 179 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“). Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce může být zahájeno i z úřední povinnosti, proto není správný závěr správního orgánu o tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno. Smyslem tohoto řízení je zjistit, zda není daňovou exekucí dotčeno právo třetí osoby vylučující provedení exekuce, nikoliv tedy pouze posoudit, zda navrhovatel unesl či neunesl důkazní břemeno. V daném případě proto mělo být zahájeno řízení z úřední povinnosti.

6. Žalobkyně rovněž zpochybnila použitelnost judikatury ve vztahu k § 267 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „o.s.ř.“). Daňový řád obsahuje speciální úpravu oproti občanskému soudnímu řádu. Řízení o vyloučení majetku z daňové exekuce je možno zahájit i z úřední povinnosti. Správní orgán je navíc v řízení podle daňového řádu povinen zjistit stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti.
7. Usnesením Krajského soudu v Brně ze dne 9. 8. 2017, č.j. 31 Af 72/2017-15, byla věc postoupena Městskému soudu v Praze.
8. Žalovaný ve vyjádření k podané žalobě plně odkázal na odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Dále uvedl, že soud vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, přičemž je to žalobkyně, kdo nese v daňovém řízení důkazní povinnost. V této souvislosti odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2009, sp. zn. 2 Afs 35/2009. Soud by tak měl provedení dalších navrhovaných důkazů odmítnout s tím, že se jedná o důkazní prostředky, kterými žalobkyně disponovala již v době rozhodování správního orgánu a mohla tak tyto důkazy v řízení navrhnout.
9. Žalovaný dále uvedl, že žalobkyně v podané žalobě nekonkretizovala skutkové okolnosti, které měly být dle jejího názoru opomenuty. Neodstranila ani pochybnosti ohledně převzetí zboží a vydaných dokladů, jak bylo uvedeno v žalobou napadeném rozhodnutí.
10. Co se týče otázky důkazního břemene, žalovaný uvedl, že pokud podá třetí osoba návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce, pak nese důkazní břemeno, jakož i břemeno tvrzení. Správce daně zahájí řízení z úřední povinnosti pouze v situaci, kdy sám zjistí takové skutečnosti, které nasvědčují tomu, že je zde právo nepřipouštět provedení exekuce. I v tomto případě však ponese třetí osoby břemeno tvrzení a břemeno důkazní. V této souvislosti žalovaný poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 2. 2005, č.j. 1 Afs 54/2004-125.
11. K chybám na dokumentech žalovaný uvedl, že je věcí žalobkyně, jak pečlivě přistupuje k výběru obchodních partnerů a jak důsledně ověřuje správnost údajů v postoupených dokumentech. Ze shora uvedených důvodů žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.
12. Ze správního spisu předloženého žalovaným správním orgánem soud zjistil, že dne 13. 7. 2016 vydal Finanční úřad pro hlavní město Prahu zajišťovací příkaz č.j. 5597539/16/2009-80542-106506, kterým bylo uloženo daňovému subjektu společnosti NetKop s.r.o. zajistit úhradu daně, která nebyla dosud stanovena, a to složením jistoty ve výši 3 653 987 Kč na depozitní účet finančního úřadu. Téhož dne byl vydán exekuční příkaz na prodej movitých věcí č.j. 5604675/16/2009-80542-106506 za účelem vymožení nedoplatku ve výši 3 653 987 Kč od daňového subjektu společnosti NetKop s.r.o. Na základě dožádání Finančního úřadu pro hlavní město Prahu ze dne 13. 7. 2016 provedl Finanční úřad pro Zlínský kraj dne 13. 7. 2016 soupis movitých věcí, jejich odebrání a zajištění. O tom byl sepsán protokol č.j. 1454559/16/3309-80542-711093, ze kterého vyplývá, že soupisu nebyl přítomen dlužník ani jiná osoba

oprávněna za dlužníka jednat. V průběhu soupisu nebyly zjištěny žádné informace o případných spoluvlastnících sepsaných věcí, jakož ani nebyly zjištěny informace, že by předmětné movité věci byly sepsány a zajištěny jiným věřitelem. Nebylo také zjištěno, že by na sepisovaných věcech vázlo vlastnické nebo jiné právo a závady. V průběhu sepisu byly přítomnými řidiči cisteren předloženy doklady o přepravě, které jsou součástí správního spisu, a ze kterých vyplývá, že příjemcem zboží je společnost NetKop s.r.o. Z přílohy č. 1 k protokolu o soupisu věcí vyplývá, že byly zajištěny tyto movité věci: řepkový olej, cisterna RZ x o hmotnosti 25 340 kg, cisterna RZ x o hmotnosti 25 120 kg, cisterna RZ x o hmotnosti 24 500 kg a cisterna RZ x o hmotnosti 25 280 kg.

13. Dne 29. 7. 2016 byl správnímu orgánu doručen návrh žalobkyně na vyloučení majetku z daňové exekuce, a to konkrétně 100,24 tun řepkového oleje, který byl dodán v cisternách s registračními značkami x (24,5 tuny), x (25,34 tuny), x (25,12 tuny) a x (25,28 tuny). Žalobkyně v podaném návrhu uvedla, že dne 6. 5. 2016 uzavřela se společností NetKop s.r.o. Smlouvu o obchodní spolupráci na dodávku řepkového surového oleje technického. Na základě této smlouvy dne 13. 7. 2016 koupila žalobkyně zboží o hmotnosti 100,24 tun, které bylo dodáno v cisternách. Celková hodnota zboží činila 2 264 588,81 Kč a byla uhrazena ve dvou platbách na účet společnosti NetKop s.r.o. Z uvedeného vyplývá, že v okamžiku exekuce již bylo zboží ve vlastnictví žalobkyně, nikoliv společnosti NetKop s.r.o. Současně s návrhem žalobkyně předložila správnímu orgánu Smlouvu o obchodní spolupráci ze dne 6. 5. 2016 uzavřenou mezi žalobkyní a společností NetKop s.r.o. V čl. I bodu 2 byla dohodnuto, že předmětem smlouvy je stanovit podmínky v rámci obchodní spolupráce v oblasti dodávek zboží. V čl. II bodu 3, 4 a 5 bylo dohodnuto, že současně s dodávkou zboží zašle prodávající daňový doklad kupujícímu emailem. Splatnost byla dohodnuta ihned po jejich vystavení a úhrada měla být provedena bezhotovostně bankovním převodem. V čl. III bodu 2 se smluvní strany dohodly, že prodávající bude zboží dodávat na základě dílčích objednávek zaslaných kupujícím prostřednictvím emailu. V čl. III bodu 3 bylo dohodnuto, že prodávající dodá zboží a zajistí přepravu autocisternami do skladů prodávajícího na území České republiky, a to do 7 kalendářních dnů ode dne přijetí objednávky (čl. IV bod 1). Dále žalobkyně předložila správnímu orgánu daňové doklady č. 2016050148, 2016050149, 2016050150, 2016050151 ze dne 13. 7. 2016, splatné dne 13. 7. 2016, a dodací listy ze dne 13. 7. 2016 vystavené na základě objednávky ze dne 13. 5. 2016. Celková cena za dodané zboží činila 2 264 588,81 Kč. Dále byly správnímu orgánu předloženy výpisy z účtu ze dne 13. 7. 2016, ze kterých vyplývá odchozí platba v celkové výši 2 264 588,81 Kč.
14. Dne 17. 8. 2016 žalobkyně svůj návrh na vyloučení majetku z daňové exekuce doplnila a uvedla, že pokud jde o převod vlastnictví k předmětnému zboží, pak toto bylo ujednáno odchylně od § 1101 a § 1099 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „NOZ“), a toto ujednání odpovídá ustanovení § 2079 odst. 2 NOZ. K předání zboží do vlastnictví mělo dojít oproti platbě za toto zboží. K převzetí zboží však již nedošlo z důvodu postupu finančního úřadu.
15. Dne 27. 10. 2016 vydal správní orgán rozhodnutí č.j. 7269061/16/2009-80542-106506, kterým bylo rozhodnuto o nevykloučení movitých věcí - řepkový olej v cisterně RZ x,

řepkový olej v cisterně RZ x, řepkový olej v cisterně RZ x a řepkový olej v cisterně RZ x. V odůvodnění správní orgán uvedl, že sice bylo prokázáno ze strany navrhovatele, že došlo k úhradě za předmětné zboží, samotná tato skutečnost však nezakládá vlastnické právo, když fakticky nedošlo k převzetí zboží. Správní orgán dále dospěl k závěru, že Smlouva o obchodní spolupráci ze dne 6. 5. 2016 je smlouvou rámcovou deklarující pouze podmínky vzájemné spolupráce, nejedná se však o kupní smlouvu na dodání majetku, jehož vyloučení se žalobkyně domáhá. Dodávka byla dohodnuta do 7 kalendářních dní ode dne přijetí objednávky vystavené kupujícím. V průběhu řízení však nebyla předložena ani objednávka ani dílčí kupní smlouva, proto plnění ze strany navrhovatele považuje správní orgán za plnění bez právního důvodu. Správní orgán tudíž nedospěl k závěru, že by byl prokázán přechod vlastnického práva na žalobkyni.

16. Žalobkyně podala dne 11. 11. 2016 odvolání, ve kterém namítala, že ve Smlouvě o obchodní spolupráci si strany sjednaly, že prodávající zašle kupujícímu současně s dodávkou zboží daňový doklad emailem, z čehož vyplývá, že prodávající odeslal zboží, neboť jinak by nezasílal daňové doklady. Zboží bylo dodáno na základě dílčí objednávky ze dne 8. 7. 2016. Byla tudíž uzavřena dílčí smlouva, a je proto vyloučeno, aby platba za dodané zboží byla plněním bez právního důvodu, jak uvedl správní orgán. Každou smlouvu je třeba posuzovat podle jejího skutečného obsahu, přičemž je možné dovodit, že právní jednání smluvních stran bylo v daném případě ve shodě se smlouvou, směřovalo k dodání zboží a zaplacení kupní ceny. Podle § 1101 NOZ přechází vlastnické právo v okamžiku, kdy bylo zboží prodávajícím naloženo. V daném případě přešlo vlastnické právo okamžikem zaslání dokladů a jejich úhradou, neboť převzetí zboží není dle stávající právní úpravy podmínkou pro převod vlastnického práva. Spolu s odvoláním žalobkyně předložila email ze dne 8. 7. 2016, ze kterého vyplývá, že žalobkyně u společnosti NetKop s.r.o. objednala dodávku 500 tun řepkového technického oleje. Dodávka měla být uskutečněna 28. týden 2016 na adresu X.
17. Ve spise jsou dále založeny dodací listy vystavené společností PETRAX Sp. z o.o. ze dne 12. 7. 2016, jejichž předmětem je dodávka řepkového oleje v cisternách RZ x, x a x. Jako příjemce je uvedena společnost NetKop s.r.o., která zboží převzala dne 13. 7. 2016. Dále jsou ve spise založeny dodací listy č. 2016050147, 2016050150, 2016050152, 2016050153.
18. O podaném odvolání rozhodl žalovaný napadeným rozhodnutím, kterým změnil výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně tak, že se z výkonu rozhodnutí nevylučují movité věci - řepkový olej v cisterně RZ x, řepkový olej v cisterně RZ x a řepkový olej v cisterně RZ x. Z odůvodnění rozhodnutí vyplývá, že správní orgán I. stupně nesprávně rozhodl o nevyloučení řepkového oleje v cisterně RZ x z daňové exekuce, a to i přesto, že žalobkyně jeho vyloučení z daňové exekuce nenavrhovala. Naopak navrhovala vyloučení řepkového oleje v cisterně RZ x a k ní také dokládala příslušné důkazy, tudíž se nejedná o zjevnou chybu v psaní. Dále se žalovaný ztotožnil s názorem správního orgánu I. stupně, že Smlouva o obchodní spolupráci ze dne 6. 5. 2016 je smlouvou rámcovou, neboť pouze stanoví podmínky vzájemné spolupráce. Žalobkyně nedoložila v průběhu správního řízení žádnou dílčí smlouvu, která by se

vztahovala k dané transakci. Žalobkyně přiložila k podanému odvolání email, ze kterého vyplývá, že dne 8. 7. 2016 byla odeslána objednávka na 500 tun řepkového oleje, na všech dodacích listech je však uvedeno, že jsou vystaveny na základě objednávky ze dne 13. 5. 2016. Uvedená data spolu nekorespondují, z čehož správní orgán učinil závěr, že objednávka nemá návaznost na předmětné dodací listy. Ohledně dodacích listů dále žalovaný uvedl, že má pochybnosti o jejich věrohodnosti, neboť předložené dodací listy vykazují značné odlišnosti od dodacích listů, které byly založeny ve správním spise, přičemž správní orgán podrobně popisuje jednotlivé odchylky. V důsledku toho má správní orgán pochybnosti o celé transakci a jejím průběhu. Správní orgán dále uvedl, že žalobkyně mohla v průběhu správního řízení doložit např. email, kterým jí byly příslušné daňové doklady zaslány, avšak tak neučinila, tudíž není patrná časová souvislost dané transakce a správní orgán zpochybnil také způsob, jakým se předmětné faktury a dodací listy dostaly do dispozice žalobkyně. Na základě těchto skutečností dospěl správní orgán k závěru, že žalobkyně neprokázala vlastnické právo k zabavenému zboží. Současně dodal, že dle stávající právní úpravy není k nabytí vlastnického práva třeba převzetí věci. Žalobkyně však neprokázala převod vlastnického práva. K § 2090 NOZ žalovaný uvedl, že toto ustanovení je v daném případě bezpředmětné, neboť si strany sjednaly, že „prodávající se zavazuje dodávat kupujícímu zboží včetně zajištění přepravy autocisternami do skladů prodávajícího na území České republiky“. Toto ustanovení je však vnitřně rozporné, když není zřejmé, proč by měl daňový subjekt doručovat zboží do vlastního skladu. Na základě uvedených skutečností dospěl k závěru, že námitky žalobkyně uvedené v odvolání jsou bezpředmětné.

19. O podané žalobě rozhodl Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 4. 9. 2018, č.j. 11 Af 31/2017-41, kterým napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, neboť dospěl k závěru, že žalovaný sice založil své rozhodnutí na správném zjištění, že Smlouva o obchodní spolupráci je smlouvou rámcovou, která pouze stanoví podmínky vzájemné spolupráce, nezabýval se však otázkou uzavření kupní smlouvy a převodu vlastnického práva. Žalovaný se rovněž nezabýval rozhodným okamžikem, ke kterému mělo dojít k převodu vlastnického práva. Svůj závěr žalovaný založil na čistě formálním hodnocení dodacích listů, které však nejsou pro posouzení převodu vlastnického práva nikterak zásadní. Soud dal současně za pravdu žalovanému co do pochybností o věrohodnosti předložených dodacích listů, avšak konstatoval, že v takovém případě měl žalovaný dát žalobkyni dostatečný prostor k tomu, aby se k otázce nevěrohodnosti předložených důkazů vyjádřila. Současně měl žalobkyni vyzvat, aby doplnila svá tvrzení a předložila relevantní důkazy k prokázání jejich věrohodnosti, a to zvláště za situace, kdy je z obsahu správního spisu zjevné, že žalobkyně nebyla v průběhu celého řízení před správními orgány seznámena s tím, jak správní orgán na předložené důkazy nahlíží. Bez náležitého zjištění toho, zda byla řádně uzavřena kupní smlouva, a ke kterému okamžiku mělo dojít k převodu vlastnického práva, správní orgán nemohl rozhodnout o vyloučení či nevyloučení věci z daňové exekuce. A to ani s poukazem na nevěrohodnost předložených dodacích listů. Městský soud v Praze dále konstatoval, že z protokolu o soupisu věcí ze dne 13. 7. 2016 nevyplývá skutečnost, že by k předmětu zabavení existovalo právo třetí osoby vylučující provedení exekuce. Uvedené nevyplývá ani z dodacích listů, které byly při soupisu věcí dne 13. 7. 2016 předány správci daně řidiči cisteren, a proto správní orgán

nemohl mít vědomost o tom, že je zde třetí osoba, která by k zabaveným věcem mohla uplatňovat vlastnické právo. Z tohoto důvodu ani nemohlo být řízení z úřední povinnosti zahájeno.

20. Uvedený rozsudek Městského soudu v Praze zrušil ke kasační stížnosti podané žalovaným Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 13. 12. 2018, č.j. 7 Afs 348/2018-32, a věc vrátil Městskému soudu v Praze k dalšímu řízení, když nesouhlasil se shora uvedeným závěrem městského soudu o tom, že měl-li správní orgán pochybnosti o věrohodnosti předložených důkazů, byl povinen dát žalobkyni dostatečný prostor k tomu, aby se k otázce jejich nevěrohodnosti vyjádřila, doplnila svá tvrzení a předložila relevantní důkazy k prokázání jejich věrohodnosti.
21. Městský soud v Praze na základě výše uvedeného znovu přezkoumal napadené rozhodnutí podle ustanovení § 75 zákona č.150/2002 Sb., soudního řádu správního ve znění pozdějších předpisů. Vázán právním názorem vyjádřeným ve výše uvedeném zrušujícím rozsudku Nejvyššího správního soudu (ustanovení § 110 odst.3 s.ř.s.) přezkoumal znovu žalobou napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení před správními orgány obou stupňů z hlediska žalobních námitek uplatněných v podané žalobě a při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době vydání žalobou napadeného rozhodnutí (ustanovení § 75 s.ř.s.). Po té dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
22. Městský soud vycházel při posouzení důvodnosti podané žaloby z výše uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu, který s odkazem na judikaturu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, č.j. 1 Afs 394/2017-32, a ze dne 30. 8. 2018, č.j. 9 Afs 376/2017-87) konstatoval, že „soubhlasí se stěžovatelem, že on i správce daně postupovali v souladu s takto popsáním břemenem tvrzení a břemenem důkazním tížícího toho, jenž tvrdí, že mu svědčí vlastnické právo. (...) Stěžovatel má pravdu, že jeho úkolem bylo takto shromážděná tvrzení a důkazy hodnotit na základě zásady volného hodnocení důkazů podle § 8 odst. 1 daňového řádu, a to také učinil. (...) NSS se ztotožňuje se stěžovatelovým názorem vyjádřeným v bodě 28 jeho rozhodnutí, že tvrzení žalobkyně netvoří s předloženými důkazy ucelený řetězec, z něhož by bylo možné dovodit, že v okamžiku zajištění již vlastnické právo svědčilo právě jí, a nikoli společnosti NetKop, s. r. o. Bylo na žalobkyni, aby unesla důkazní břemeno a prokázala své vlastnictví. Za situace, kdy dodací listy předložené žalobkyní odkazují na objednávku z jiného data, než je uvedeno v samotné objednávce, a kdy zároveň razítko společnosti NetKop, s. r. o., a podpis osoby za ni jednající vyvolávají dojem, že byly na dodací list dodány elektronicky, se lze ztotožnit se stěžovatelem, že žalobkyně pomocí takto problematických a navzájem si odporujících důkazů důkazní břemeno neunesla. Za této situace bylo podle výše citované judikatury namíste, aby správce daně návrh žalobkyně na vyloučení věcí z daňové exekuce zamítl, respektive aby stěžovatel následně nevyhověl jejímu odvolání. Nebylo by naopak namíste, aby jí stěžovatel poskytl další příležitosti k tomu, aby vyjasnila pochybnosti ohledně těchto sporných a navzájem si odporujících důkazů.“
23. Z výše uvedeného je patrné, že Nejvyšší správní soud zaujal jednoznačný závěr o tom, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno stran jejího vlastnického práva k řepkovému oleji, jehož vyloučení z daňové exekuce se domáhala, a proto bylo namíste její návrh

na vyloučení věci z daňové exekuce zamítnout, Vzhledem k tomu, že městský soud neshledal žádný důvod, pro který by se měl od shora uvedených závěrů Nejvyššího správního soudu odchýlit, vázán právním názorem Nejvyššího správního soudu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odstavec 7 s.ř.s. zamítl.

24. O nákladech řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s.ř.s., podle něhož žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá právo na náhradu účelně vynaložených nákladů v řízení a žalovaný správní úřad, jemuž by právo na náhradu účelně vynaložených nákladů podle výsledku řízení náleželo, žádné náklady řízení nad rámec běžných činností správního úřadu nevykázal ani neuplatňoval. Proto Městský soud v Praze rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 SŘS a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 22. leden 2019

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu